

หนึ่ง

เป็นเวลาถึงเจ็ดปีที่ฝนตกน้อยเหลือเกิน ทุ่งหญ้าแห้งเป็นผง
วันแล้ววันเล่า ฤดูร้อนผ่านไป แล้วก็ถึงฤดูร้อนอีกปีหนึ่ง
ลมอันร้อนระอุพัดฝุ่นละอองคลุ้งไปหมด ดวงอาทิตย์สีแปร๊ด
จัดจ้านอยู่บนท้องฟ้าสีเหลือง พืชผลเสียหายปีแล้วปีเล่า
ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ต้องเอาที่ดินอันแห้งแล้งไม่มีพืชผลไปจำหน่าย
เอาเงินมาเสียภาษี ซื้ออาหารและพันธุ์พืชที่จะปลูกในปีหน้า
แล้วความหวังอันทुरนทुरายก็สิ้นสุดลง เมื่อไม่มีพืชผลจะ
เก็บเกี่ยวได้อีก และไม่มีใครเชื่อถือให้กู้ยืมเงินอีกต่อไป ไม่มี
เงินเสียดอกเบี้ยและเสียภาษี นายธนาคารก็ยึดเอาที่ดินที่
จำหน่ายไว้ไป แล้วธนาคารก็ล้ม

ในปีที่เจ็ด ความหายนะอันน่าสะพรึงกลัวอย่างนี้ได้
ระบาดทั่วไปหมด ธนาคารทุกแห่งล้ม โรงงานอุตสาหกรรม
ทั้งหลาย ตั้งแต่ฝั่งทะเลปากหนึ่งไปจรดฝั่งทะเลอีกปากหนึ่ง

ปิดกิจการ การค้าหยุดชะงักกัน เป็นสมัย “การตื่นกลัว”^๓

ไม่ใช่เศรษฐกิจตกต่ำ ปีนั้นเป็นปี ค.ศ. ๑๘๙๓ ใครๆ ยังไม่เคยได้ยินคำว่าเศรษฐกิจตกต่ำ แต่ทุกคนรู้จักคำว่า “ตื่นกลัว” เคยมีการ “ตื่นกลัว” มาแล้ว เมื่อปี ค.ศ. ๑๗๙๗, ๑๘๒๐, ๑๘๓๕, ๑๘๕๗ และ ๑๘๗๓ การ “ตื่นกลัว” นี้ไม่ใช่ของแปลกของใหม่สำหรับคุณตา คุณตาเคยพบมาก่อนแล้ว คุณตาบอกว่า ครั้งนี้ไม่ร้ายแรงกว่าที่เคย และไม่มีครั้งไหนร้ายกาจเท่าเมื่อครั้งสงคราม^๔ ตอนนีเราทุกคนยังนอนสบายอยู่บนเตียงเพราะความปลอดภัย ไม่มีใครมาเอะอะตืดตึง นอกจากกองทัพค็อกซ์ซี่

ตลอดทางตั้งแต่แคลิฟอร์เนียเรื่อยมา กองทัพค็อกซ์ซี่ ซึ่งเป็นกองทัพของคนที่ไม่ม้งานทำ เทียวอีตรถไฟ แล้วเบียดดันกันขึ้นไปบนรถ ใช้ฝักจรวดเร็วเต็มเหยียด เปิดลิ้นบังคับน้ำมันในหัวรถจักร รถจึงวิ่งเร็วเต็มที่ ตรงไปยังกรุงวอชิงตัน คนพวกนี้แผดเสียงสนั่นหวั่นไหวเข้าไปในเมืองร้องตะโกนว่า “ความยุติธรรมสำหรับพวกกรรมกร!” แล้วก็หยุดอยู่ที่เมืองนั้น เรียกร้องเอาอาหารมากินอย่างมากมายก่ายกองแล้วบังคับให้จัดอาหารมาให้พวกเขาเอาติดตัวไปกินอีก ให้พอกินสามวัน มิฉะนั้นจะเผาเมืองเสีย ประชาชนต้องจัดหามาให้ทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อว่าจะได้ไปเสียให้พ้นๆ กองทหาร

^๓ “ตื่นกลัว” (“Panic”) เป็นการตื่นกลัวเกี่ยวกับการค้าและการเงิน คือกลัวว่าธนาคารและสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเงินจะไม่สามารถจ่ายเงินให้กับลูกค้าได้ตามสัญญา เป็นการตื่นกลัวที่ระบอบแพร่หลายรวดเร็ว ทำให้เกิดการชุมนุมวุ่นวายทางเศรษฐกิจ (ผู้แปล)

^๔ สงคราม คือสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา (ผู้แปล)

ของรัฐบาลกลางต้องเข้าอารักขาอาคารสถานที่ต่างๆของทาง
ราชการ ตามเมืองสำคัญๆทุกแห่ง

ฉันอายุ ๗ ขวบ อยู่ชั้นประถมปีที่ ๒ แต่อ่านหนังสือ
ของชั้นประถมปีที่ ๓ และของชั้นประถมปีที่ ๔ ได้ และยัง
อ่านหนังสือเรื่องRobinson Crusoe กับเรื่องการท่องเที่ยวของ
กัลลิเวอร์แล้วด้วย หนังสือพิมพ์ซิดาโกอินเตอร์โอเซียนมา
ทุกอาทิตย์ พอพวกผู้ใหญ่อ่านกันแล้ว ฉันก็อ่านบ้าง ฉัน
ไม่เข้าใจหมดทุกอย่าง แต่ฉันก็อ่าน

หนังสือพิมพ์เขาลงว่า ทางตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี
ไม่มีรถไฟแล่นแล้วทุกๆสาย พนักงานปล่อยให้รถเขาล้อรถไฟ
ทุกขบวนไปทางตะวันออกให้ไกลที่สุด เพื่อจะได้ปลอดภัย
จากกองทัพค็อกซีย์ ดังนั้นตอนนี้พวกกองทัพจึงแตกฉาน
ซ่านเซ็นเที่ยวเกะกะแฟนพานไปทั่ว เพราะต้องเดินไปยังกรุง
วอชิงตัน เดินผ่านไปทางไหนก็เที่ยวปล้นสะดมลักเล็กขโมยน้อย
และขอทานเขากินเรื่อยไปตลอดทาง

ครั้งหนึ่ง ฉันเคยไปอยู่กับคุณตาคุณยายและน้ำๆที่ใน
เมืองเดอสม์ตันานทีเดียว ตอนนั้นไม่มีใครรู้ว่าพ่อกับแม่ของฉัน
จะเป็นอย่างไร มีแต่พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่รู้ พ่อกับแม่ของฉัน
เป็นดีฟ-เรีย-เอียะ^๕ อะไรก็ไม่รู้ เรียกยากเรียกเย็นและ
น่ากลัวมาก ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไร เป็นอย่างไร รู้แต่ว่ามัน
ใหญ่มาก และดำปี๋ และมันหมายความว่า ฉันอาจจะไม่ได้
พบพ่อกับแม่อีกต่อไป

แล้วพ่อของฉันก็เหมือนอย่างผู้ชายทั้งหลาย ไม่ยอมฟัง

^๕ ดีฟ-เรีย-เอียะ คือโรคคอตีบ diff-theer-eeah (diphtheria)

เหตุผล ไม่ยอมนอนอยู่บนเตียง เรื่องนี้คุณยายเกือบจะดู
เอาแล้ว เมื่อตอนที่คุณยายเล่าให้หน้าๆ ฟัง พ่อคือ มุ่งแต่จะ
ออกไปดูแลเลี้ยงม้าเลี้ยงวัวให้จงได้ และเมื่อทำงานหนักเรอเกินไป
พ่อก็เลย “ฟูบ” ตอนนีพ่อก็อาจจะต้องนอนช่วยอยู่บนเตียง
ตลอดชีวิต แล้วลอร่าจะอย่างไร ยังมีฉันเป็นภรรยาอยู่อีก
ทั้งคน

แต่เมื่อฉันเห็นพ่อของฉันอีก พ่อเดินได้แล้ว แต่เดินช้าๆ
พ่อเดินเขยกๆตลอดชีวิตเก้สลิบกว่าปีของพ่อ และพ่อไม่แข็งแรง
อย่างแต่ก่อนอีกเลย

ตอนนั้นเราอยู่ในบ้านของเราที่ในเมืองเดอสม็ิต ห่างจาก
ถนนสายกลางเมืองไปมาก มีทางเดินผ่านไปบนหญ้าสั้นสั้นน้ำตาล
มันเป็นบ้านให้เช่าหลังใหญ่ แต่ว่าง ไม่มีคนเช่า ชั้นบนและ
ชั้นล่างมีดัดต่อ ตอนกลางคืนมักมีเสียงก๊อ๊กก๊อ๊กกุกกัก และแล้ว
แสงตะเกียงก็สว่างขึ้นที่ในครัว เพราะเราอยู่กัน在那นั่น เตาหุงต้ม
อาหารของเราและโต๊ะเก้าอี้ก็อยู่ในนั้น เตียงนอนอยู่ในห้องว่างๆ
อีกห้องหนึ่ง พอถึงเวลานอน เตียงมีลูกล้อของฉันก็ถูกเข็น
เข้ามาให้อยู่ใกล้ๆ ความร้อนจากเตาหุงต้มอาหาร แม่บอกที่ต่าง
ว่าเราตั้งค่ายพักแรมกันที่ในป่ายังงี้ละ สนุกดีไหม ฉันรู้ว่า
แม่อยากจะให้ฉันบอกว่าสนุก ฉันจึงพูดอย่างนั้น แต่สำหรับ
ฉันแล้ว ทุกอย่างก็เป็นอย่างที่มีมันเป็นอย่างนั้นแหละ

ระหว่างที่พ่อกับแม่ของฉันทำงาน ฉันไปโรงเรียน อ่าน
เขียน สะกดตัวสะกด ทำเลข คัดลายมือ เต็มทั้งวัน แล้ว
เป็นสุขปลาบปลิ้มแทบจะทนไม่ไหว เมื่อมีความสำเร็จสมกับ
มาตรฐานอันเข้มงวดของมิสบาร์โรว์ซึ่งเป็นครู ฉันเขียนลงใน
สมุดคัดลายมือว่า “การผัดวันประกันพรุ่งเป็นโจรปล้นเวลา”

ฉันคัดลงยี่สิบครึ่งโดยไม่มีที่ผิดและไม่มีจุดต่างคำเปราะเปื้อน
เลยแม้แต่หน่อย แล้วเขียนว่า “การติดต่อกี่ยวข้องกับความชั่ว
ทำให้มารยาทเลวลง” “ความอ่อนหวานเป็นเครื่องมือของความ
ทุกข์ยาก” ตัว t ทุกๆตัวและตัว d ทุกๆตัวจะต้องมีขนาด
สูงสองเท่าของสระพอดี และตัว l ทุกตัวจะต้องสูงสามเท่า
ของสระ ตัว t ทุกตัวต้องมีขีด ตัว i ทุกตัวต้องมีจุด

ตลอดทางที่เราเดินกลับบ้านในตอนเย็น ตามทางเดิน
ปูไม้กระดานริมถนน พวกเราที่เป็นเด็กขยันจะจดจำคำพูด
ของมิสบาร์โรว์ คุณครูที่เราบูชาที่ชมเราว่า “ทำได้ดีนี่” นั้นมาอย่าง
อบอุนใจ และมีบ่อยๆที่เราร้องเพลงกระโดดโลดเต้นมาตามทาง
มันเป็นเพลงที่นิยมกันมากในสมัยนั้น ได้ยินร้องกันบ่อยเสีย
ยิ่งกว่าเพลงตาราร้า บูม ดีเอย์ เสียอีก หน้าของฉันคนหนึ่ง คือ
น้ำเกริซันนั้น เป็นเด็กโตที่ร่าเริง ชอบร้องเพลงนั้นนัก บางทีแม่
ของฉันก็ร้องด้วย และเกือบตลอดเวลา เราจะได้ยินเสียงผู้ชาย
หรือไม่กี่เด็กๆผู้ชายผิวปากเป็นทำนองเพลงนี้อยู่เรื่อยๆ

ไอ้ ดินแดนดาโคตา
ดินแดนดาโคตาที่น่าชื่นใจ
ฉันยืนบนผืนแผ่นดินของเจ้า
ที่ร้อนผะผ่าวราวกับไฟ
มองข้ามที่ราบไปสุดสายตา
สงสัยว่าฝนไม่มาเพราะอะไร
เทวดากาเบรียลเป่าแตรร้องบอก
ว่าฝนมันอ้อมออกไปแล้วยังไง
เราไม่ได้อยู่ที่นี้เพราะความเต็มจิต

เราแสนสิ้นคิดจึงต้องทนอาศัย
จะอพยพไปไหนก็ไปไม่พ้น
เพราะความยากจนเข็ญใจ

แม่ของฉันไม่จำเป็นต้องออกไปทำงานนอกบ้าน แม่
แต่งงานแล้ว พ่อของฉันเป็นคนหาเลี้ยง พ่อไปรับจ้างทำงาน
ที่นั่นบ้างที่นี้บ้าง ทีละวันสองวัน พ่อขับเกวียนได้ ทำงานช่างไม่ได้
เป็นช่างทาสีก็ได้ บางทีก็ไปทำงานแทนคนขายของที่ร้านตอน
เขาไปรับประทานอาหารกลางวัน ครั้งหนึ่ง พ่อได้เป็นกรรมการ
ในคณะลูกขุนตัดสินคดีที่ในเมือง ตอนนั้นแม่กับฉันต้องไป
นอนค้างที่บ้านคุณยายหลายคืน เพราะเขากักตัวคณะลูกขุน
ใส่กุญแจขังไว้ พ่อของฉันกลับบ้านไม่ได้ แต่ได้ค่าเบี้ยเลี้ยง
และได้เงินวันละสองเหรียญ เป็นเวลาห้าอาทิตย์รวด และพ่อ
เอาเงินกลับบ้านทั้งหมด

แม่ฉันทำงานเพื่อจะสะสมเงินเอาไว้ แม่เย็บผ้าที่ร้าน
ช่างตัดเสื้อตั้งแต่หกโมงเช้าถึงหกโมงเย็นทุกวัน เว้นวันอาทิตย์
แล้วกลับมาหุงหาอาหารเย็น ฉันปอกเปลือกมันฝรั่งได้ที่สุด
แล้วก็จัดโต๊ะ ฉันถูกห้ามแตะต้องเตาไฟเป็นอันขาด วันหนึ่ง
แม่ถักรังดูมเสื้ออย่างดี แนนเรียบสนิท ได้ถึงหกสิบรัง
ภายในเวลาหนึ่งชั่วโมงคือหกสิบนาที่เท่านั้น ไม่มีใครทำได้ดี
อย่างนี้และเร็วเท่านี้ด้วย แม่ทำทุกวัน อาทิตย์ละหกวัน ได้เงิน
วันละหนึ่งเหรียญ

เมื่อไรเรามีเงินพอ เราจะไปยังดินแดนที่มีลูกแอปเปิ้ล
ผลใหญ่สีแดง ชายคนหนึ่งชื่อมิสเตอร์เซอร์วินไปที่นั่นแล้ว
ได้ไปเห็นกับตาแล้ว ดังนั้นรูปถ่ายที่เขาส่งมาจึงเป็นความจริง

รูปลูกแอปเปิ้ลสีแดงลูกใหญ่เบ้อเริ่ม กับรูปต้นไม้เล็ก ๆ เป็น
ทิวแถว มีรูปบ้านเรือนหลายหลัง มีชื่อชอบกกว่า แมนส์ฟีลด์
มันไม่ใช่ที่นาของชายคนไหนคนใด และตัวหนังสือที่พิมพ์อยู่
ข้างใต้รูปนั้นก็บอกว่าเป็นเมือง “เพชรของไอซาร์คส์”

ที่ชอบ ๆ และที่ข้างใต้รูปบนแผ่นกระดาษมันเป็นเงาว่าบั้น
ฉันอ่านได้ว่า เมืองเพชรของไอซาร์คส์นี้อยู่ในดินแดนแห่ง
ลูกแอปเปิ้ลผลใหญ่สีแดง ในรัฐมิสซูรี ตอนนั้นฉันก็รู้จักรัฐ
ที่เป็นนางสาวสามรัฐแล้ว คือ มิสซิสซิปปี มิสคอนซิน และ
มิสซูรี ปอลพูดอย่างตลกฉันว่า ไม่ใช่มิสคอนซินสักหน่อย
วิสคอนซินต่างหาก แต่ฉันว่าวิสไม่เห็นจะมีความหมายอะไรเลย

ปอลกับจอร์จ คูลีย์ จะไปกับเราด้วย ไปยังดินแดน
ลูกแอปเปิ้ลลูกใหญ่สีแดง ปอลอายุมากที่สุด ถัดลงมาก็จอร์จ
ฉันเป็นคนที่ยาญน้อยที่สุด แต่เขายอมให้ฉันเป็นหัวหน้า
เพราะฉันเป็นผู้หญิง เรารู้จักกันมานานแล้ว พ่อของเขามีม้า
ขนาดใหญ่สองคู่สำหรับใช้เทียมเกวียน และมีเกวียนประทุน
คันใหญ่สองคัน ปอลจะขับเกวียนไปเองคันหนึ่ง เขาบอกว่า
พ่อของเขาจะให้เขาขับไป ฉันไม่อยากจะทำเลย แต่ฉันรู้ว่า
ปอลไม่เคยพูดปด และเขาก็เป็นเด็กโตแล้วด้วย เกือบจะ
สิบขวบอยู่แล้ว

แม่ของฉันกับเงินไว้ได้ร้อยเหรียญ จะเอาไปยังดินแดน
ลูกแอปเปิ้ลลูกใหญ่สีแดง เงินทั้งหมดนี้รวมกันอยู่ในกระดาษ
แผ่นเดียว เรียกว่า “ธนบัตรร้อยดอลลาร์” แม่ซ่อนไว้มิดชิด
ในหีบเขียนหนังสือ เป็นหีบไม้สวยงามที่พ่อของฉันทำขึ้นเอง
ขัดมันจนเรียบเป็นเงาแวบ เวลาเอามือลูบรู้สึกว่ามีกลิ่นดี
เหลือเกิน เวลาเปิดขึ้น หีบก็จะแบะออกไป มีบานพับทองเหลือง

ติดอยู่ ทำให้เป็นที่เรียบบลาดเอนๆ บุลักหลาดสี่เหลี่ยมสำหรับ
รองกระดาษเวลาเขียนหนังสือ ตอนบนมีช่องเป็นถาดไม้เล็กๆ
น่ารักสำหรับใส่ปากกา ด้ามหมึกของแม่ และข้างๆ นั้นมีช่อง
สำหรับใส่หมึก พอยกแผ่นไม้ที่บุลักหลาดเขียนเปิดขึ้นไป
เพราะมีบานพับเล็กนิดเดียวติดอยู่ ก็จะเห็นที่สำหรับเก็บ
กระดาษเขียนหนังสืออยู่ในนั้น ฉันได้รับอนุญาตให้ดูและ
จับต้องที่บนนั้นได้เฉพาะแต่เวลาที่แม่เปิดขึ้นเท่านั้น

ชนบัตร์ร้อยเหรียญนี้เป็นความลับ แม่ของฉันเก็บใส่หีบ
เขียนหนังสือนี้แล้วใส่กุญแจไว้ มีสเตอร์กับมิสซิสคูรี่ก็รู้
บางทีปอลกับจอร์จก็อาจจะรู้ แต่เราไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้กันเลย
ฉันจะต้องไม่พูดเป็นอันขาด จะต้องไม่เอ่ยปากเกี่ยวกับ
ชนบัตร์ร้อยเหรียญนี้เลย ไม่ว่ากับใครทั้งนั้น ไม่ได้เป็นอันขาด
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ในเงาร่มของบ้านหลังใหญ่ที่ว่างเปลี่ยวเปล่า พ่อของฉัน
ทาสีเกวียนประทุนของเรา มันดีกว่าเกวียนประทุนธรรมดาๆ
จริงๆ เพราะมันเป็นรถกระบะสองตอน แต่ตอนนี้มีที่นั่ง
ตอนหน้าเพียงตอนเดียว พ่อทาสีเป็นด้ามป์ปลาบ พ่อทำ
ประทุนเบนๆ บูดด้วยผ้าน้ำมัน แล้วเอาผ้าน้ำมันสีดำห้อยลงมา
เป็นม่านทั้งสองข้างและทางด้านหลังด้วย ม่านทุกผืนม้วนขึ้นไป
เก็บได้เรียบบร้อยเวลาที่พ่อดึงเชือก ข้างหลังม่านั่ง พ่อเอาแผ่น
สปริงที่เคียววางบนเตียงนอนสอดเข้าไป และแม่ปูที่นอนบน
แผ่นสปริงนั้น ตอนกลางคืนแม่จะปูที่นอนของฉันลงตรงพื้น
ข้างหน้าที่นั่งหน้ารถ

แม่ทำขนมปังอย่างแข็งเป็กสองโหลสำหรับเวลาเดินทาง
ขนมปังนี้แต่ละก้อนใหญ่เท่าจาน รูปร่างแบนๆ และแข็งจริงๆ

ทั้งแข็งทั้งแห้ง จึงไม่เสี้ง่ายอย่างขนมปังธรรมดา มันเป็นขนมปังแข็ง เวลาเคี้ยวแข็งมาก แต่รสชาติก็เกือบเหมือนขนมปังแครกเกอร์กรอบๆ

เราจะต้องรีบไป จะขับรถไปทุกวันจนกระทั่งถึงดินแดนลูกแอปเปิ้ลลูกใหญ่สีแดง แล้วจะไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ใ้เรียบบร้อยก่อนจะถึงฤดูหนาว เราไม่สามารถจะแวะกลางทางหยุดทานทำ แต่เราต้องการอาหารเพิ่มเติมในระหว่างทาง ดังนั้นพ่อของฉันจึงซื้อแผ่นหนไฟทำด้วยแอสเบสตอสไปหีบหนึ่ง จะเอาไปแลกของหรือไปขายแผ่นละสิบเซ็นต์

แผ่นหนไฟนี้เป็นของใหม่ ไม่เคยมีใครได้ยื่นได้พบเห็นกันมาก่อน มันเป็นแผ่นกลมๆ เหมือนแผ่นกระดาษแข็งสีขาวหม่นๆ ขลิบริมด้วยดีบุกเป็นเส้นเล็กๆ ไม่มีใครเชื่อว่ามันจะไม่ไหม้ไฟ จนกระทั่งพ่อทดลองให้ดู พ่อยุคนที่สงสัยสนทนาก็ให้ก่อไฟขึ้น ให้ไฟแรง แรงจัดทีเดียว แล้วก็เอาแผ่นกระดาษแข็งนี้วางลงไปบนเปลวไฟเลย มันก็แดงแจ๋ คนดูก็เฮฮาหัวเราะเยาะ แต่เมื่อเอากระดาษแผ่นนั้นออกมาจากกองไฟแล้ว มันจะไม่เป็นอันตรายเสียหายอย่างใดเลย พ่อของฉันพูดว่า เอาแผ่นหนไฟนี้รองไว้กันหม้อ แล้วตั้งไฟต้มไปจนหม้อแห้งผาก มันฝรั่งในหม้อจะไม่ไหม้เกรียมเลย ผู้หญิงทุกคนควรจะมีไว้สักแผ่น

ของทุกอย่างที่เราจะขนเอาไป แต่ไม่ใช่ตามทาง ก็จัดเก็บไว้ใต้แผ่นสปริงที่นอนอย่างเรียบบร้อยก่อน ต่อมาก็ถึงสิ่งของที่เรจะต้องใช้ในระหว่างทาง โตะเก้าอี้ที่พับขาได้ และเตาไฟสำหรับเดินทางทำด้วยแผ่นเหล็กที่พ่อเป็นคนทำขึ้นเอง เปลญวนที่ป่าแมรีที่ตาบอดถักให้เราเป็นของที่ระลึกเมื่อจะ

ลาจากกัน ทียบเขียนหนังสือนั้นห่อเสียแน่นหนามัดชิด จาน ถ้วย กระทะ หม้อต้มกาแฟ อ่างซักผ้า ถังน้ำ เชือกผูกมัด กับหลักผูกมัด ขนบึงแข็งอยู่ในทียบ พ่อชักม้าผ่านทางด้านหลัง รถดึงลงมาผูกไว้ ส่วนทางด้านนอกนั้นก็ผูกกรงไก่ ซึ่งมีแม่ไก่ บินกระพือปีกพืบพืบ ๆ อยู่ในนั้น และร้องอ้อก ๆ อยู่ในกรง ลวดตาข่าย แต่ไม่ข้ามันก็จะชินกับการเดินทางแบบนี้ไปเอง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เราก็ลาคุณตาคุณยาย ลาป้าแมรี น้ำแคร์รี่ กับน้ำเกรซ ซึ่งมายืนรุมล้อมดูเราจากมา แต่นัยน์ตาสวยสีฟ้า แจัดของป้าแมรีนั้นมองไม่เห็นเรา แม่มี้าสองตัวเทียมมอยู่กับ รถเกวียนแล้ว ลูกของมันคือเพ็ดน้อยกับปรีนซ์จะเดินตามไป ข้างหลัง เกวียนประทุนของพวกคูลีย์เดินทางนำหน้าไปก่อนแล้ว และปอลได้ขับเกวียนคันที่สองไปจริงๆ ฉันเป็นล้อรถของเรา ขึ้นไปนั่งบนม้านั่งเอง แม่นั่งข้างฉัน พ่อ นั่งข้างแม่ แล้วพ่อ ก็ดึงสายบังเหียน ทุกคนพูดว่า “กูดบาย! กูดบาย! ลาก่อน” “อย่าลืมเขียนจดหมายมาบ้างนะ” “ไม่ลืมค่ะ ฉันจะต้องเขียน แน่ๆ ไว้อใจได้เลย ลาก่อน!” แล้วเราก็จากมา

ลาจากบ้านคุณยายที่มีพรมหาด้วยเศษผ้าหลายผืน มี แก้อ้อยก มีหนังสือเพลงสวดหลายเล่มวางอยู่บนออร์แกน มีม้านั่งตัวเตี้ยของฉัน ลาจากห้องเรียนฝุ่นชอล์กฟุ้งซึ่งมี มิสบาร์โรว์ที่ดีแสนดีเหมือนนางฟ้าสอนชั้นอนุบาล ชั้นเตรียม ประถม ชั้นประถมหนึ่ง และชั้นประถมสอง ลาจากทางเดิน ริมถนนซึ่งในฤดูร้อนมีตักแตนกระโดดดห้อยๆ อยู่ในกอหญ้าแห้ง และมีใบป๊อปลาร์ มีเส้นๆ สีเงินไหวกรอบแกรอบอยู่เบื้องบนศีรษะ ลาจากบ้านร้างสูงโง่งสีเทาที่เปลี่ยวเปล่า และลาจากมิสซิสเซอร์วิวด กับน้องสาวของเธอ ซึ่งบางครั้งในตอนบ่ายที่ร้อนระอุ เธอจะให้

ฉันไปซื้อไอศกรีมที่ร้านไอศกรีมซึ่งอยู่ใกล้ลิบมาลิบเซ็นต์ แล้วก็เอามารับประทานด้วยกันรวมทั้งฉันด้วย ลาจากเมืองเดอสม็ิตไปยังดินแดนลูกแอปเปิ้ลลูกใหญ่สีแดง

แม่ของฉันจดบันทึกเรื่องราวที่เกี่ยวกับการเดินทางของเราลงในสมุดบันทึกเล่มเล็กราคาเล่มละห้าเซ็นต์ทุกวัน เขียนด้วยดินสอ และแน่นอน แม่ต้องเขียนเต็มทั้งสองหน้ากระดาษทุกแผ่นๆ เพราะตอนนั้นไม่มีใครจะใช้กระดาษอย่างฟุ่มเฟือยได้ต่อไปนี้เป็นจดหมายเหตุร้ายวันของแม่ที่แม่บันทึกไว้

ไรส์ ไวล์เดอร์ เลน